

Fekete Imre

1954 – 2011

Imre, nyugodj békében!

Vele együtt hittünk, hinni akartunk a csodában. Reménykedtünk, imádkoztunk a gyógyulásáért, hogy minél tovább köztiünk maradjon, de ennyi időt adott neki az Úr. Fekete Imre, lapunk főszerkesztője augusztus 12-én örökre elment. Mindössze 57 évet élhetett.

A megdöbbentő és felfoghatatlan hír hallatán az ember csak keresi a szavakat és a magyarázatot. Nagyon hirtelen hagyott itt minket, pedig továbbra is szükségünk lenne ötleteire, biztatására, segítőkész, jó szándékú jelenlétére. Nagyon fog hiányozni, hiszen Ő volt a lelke, a motorja, az irányítója és meghatározó személyisége egyházközségünk életének és újságunk szerkesztőségének. Szegényebbek lettünk egy hívó emberrel, aki a közösségért fáradhatatlanul, köszönetet nem várva, sőt azt elhárítva dolgozott, szervezett, tervezett. Még sok terve volt, amelyeket sajnos már nem tudott megvalósítani.

A Harang-Szó szerkesztését 2003. novembertől – az 5. számtól – kezdődően irányította, de azt megelőzően is írt már a lapban. Felkészült, magával szemben maximalista újságíró volt, aki szerkesztő társaitól is elvárta a pontos és precíz munkavégzést. Csak többször átolvasott kéziratot engedett leadni a nyomdába, nehogy a lapban hiba maradjon. A komoly munka ellenére jól éreztük magunkat együtt, jókat nevettünk, gyakran fél szavakból is értettük egymást, és soha

olyan jól nem esett a száraz háztartási keksz, mint azokon a késő estébe nyúló megbeszéléseken. Szorgalmazta, hogy mi, laikus lapírók is vegyünk részt vele együtt a katolikus újságírói találkozókra, hogy tanuljunk az újság készítményt.

A lapszerkesztés mellett még nagyon sok plébániai megbízatást vállalt magára. 2001-től a Szent József Plébánia képviselő testületének tagja, később jegyzője, majd 2010. januártól kinevezett világi elnöke volt. Kiemelt figyelmet fordított a templomunkban szolgált ferences szerzetesek lelkiségének ápolására. Ennek érdekében alapította meg 2009. év elején a „Csongrádi Ferences Hagyományokért Egyesület”-et, melynek ez évben az elnökévé választotta a tagság. Ugyancsak ezzel a céllal kezdeményezte a „Ferences Esték a Piroskavárosi Plébánián” című előadás sorozatot, ahol ferences testvérek tanítottak. A nagy sikerű „Ferences Napok” rendezvénysorozat három évvel ezelőtt indította el, amellyel nem csak az egyházi, hanem a világi embereket is összefogta. A Ferences Világi Rend régió összejöveteleit, lelki napjait rendszeresen látogatta. 2007-2010. között négy éven keresztül irányította a hittanos gyerekek táboroztatását, melyhez az anyagi fedezetet az általa szervezett vasgyűjtések biztosították. Neki köszönhetjük, hogy az óbecsei plébániákkal működő testvér-egyházi kapcsolat jött létre. Évente „Magyar Kultúra Napját” és irodalmi esteket szervezett a kolostor épületben. Templom- és iskolatörténeti kiadványokat szerkesztett, kiállítások, rendezvények szervezésében vett részt. Nagybőjtben kerékpáros keresztutat indított a külterületi keresztetekhez. Autóbuszos kirándulások, zarándokutak vezetője volt. A templom, a kolostor épület és a keresztetek felújításában tevékenyen részt vett. Családjával együtt segített minden szükséges munkában. Egyházközségünk közösségi élete sohasem lesz már olyan, mint amilyen vele lehetett volna.

Az augusztus 17-i temetésére több százan jöttek el, hogy végső búcsút vegyenek tőle. Honvédségi társai katonai tiszteletadással búcsúztatták, sortűzzel adóztak emlékének. Az egyházi szertartást Laczkó István plébános és Negyela Zoltán káplán mellett Janes Zoltán és Tóth Roland korábbi papjaink végezték.

Kedves Imre! Köszönjük, a Teremtőnek hogy itt voltál közöttünk! Isten Veled! Nyugodj olyan békében, amilyen szeretettel fogjuk emléked őrizni mi, akik szerettünk és becsültünk. Mindig hálás szívvel gondolunk Rád:

Szerkesztő társaid nevében: Túrinné Nádudvari Mária

Búcsúzás

Egy-egy rendezvény vagy látogatás kapcsán, lapunk beszámolt arról, az Óbecse és Csongrád testvérvárosok plébániáinak hívei között majdnem négy éve létrejött kapcsolatról, amely az idő múlásával mind jobban bizonyította létjogosultságát, mind gyümölcsözőbbé vált. Nagy szükség volt erre a határon átívelő testvéri közeledésre, hiszen egyértelműen azt éreztette velünk, hogy mi vajdaságiak, délvidékiek is valahová, valakihez tartozunk. A gondolatot **Fekete Imre** a csongrádi Szent József Plébánia Képviselőtestületének kinevezett világi elnöke, nyugállományban lévő főtörzs-zászlós indította útjára egyetlen javaslattal és kérelemmel: legyünk hitünkben is testvérek. Javaslátát hálás szívvel fogadták plébániáink hívei.

Bemutakozó levele után történt meg az első, és minden rákövetkező találkozás, vagy rendezvény Csongrádon illetve Óbecsén, és került postára megannyi baráti levél.

Éppen ezért mély megrendüléssel vették tudomásul az óbecsei hívek is a hírt, hogy Fekete Imre 2011. augusztus 12-én, súlyos betegségben, szentségekkel ellátva visszaadta lelkét a Teremtőnek.

Hite, és azon belül Szűz Mária iránt érzett mély tisztelete határtalan volt, talán éppen az vitte előre, és növelte tenni akarását.

A katonatisztet megillető temetési szertartás során, a Himnusz után, Reményik Sándor gondolatait kollégája és barátja idézte:

*Köszönöm, Uram, hogy tiszta a szemem,
S látom ragyogni arcodat.
Köszönöm, hogy erős a lelkem
S tudom harcolni harcodat.
Köszönöm, hogy tudlak szeretni,
Köszönöm, hogy hitem erős.*

Majd Wass Albert kérdésével folytatta: *Mit csináljunk a könnyeinkkel?*

A könnyek pedig a temetésen záporoként peregtek, mindenkié valami más miatt, de érte. Kristályukból mintha a távozó nézett volna vissza, csendeszen üzenve: ne sírjatok, én nem megyek sehova. Valóban, velünk marad. Az emlékeinkben.

Ahogy a temetésen elhangzott, munkájával, megannyi katonai kitüntetéssel, soha nem dicsekedett, csendben szolgálta egyházát és embertársait. Katonatiszt volt hivatása szerint, akit tiszteltek és szerettek előljárói és katonái egyaránt, de plébánosa gondolataival élve, Krisztus katonája is. Megtalálta a módját, hogy

Isten jelen maradjon a közösségben akkor, amikor ez csak a kiváltságosoknak sikerült. A katona feladata, hogy megvédje a népét, a családját, de az egyházközösséget is. *Megharcolta a jó harcot, a pályát végigfutotta*, Isten biztosan az atya szeretetével várta. És még egy gondolat: Jó katona volt, aki az életét a haza szolgálatába, míg őt, hazája Isten szolgálatába állította. Katona és EMBER, hangsúlyozta, aki a katonaság nevében búcsúztatta.

Debrecen, Sajtóapostolok IX. Országos Találkozója, 2010

Betegségétől megszakított terveinkre, ébren álmódott álmainkra, amelyekben folyamatosan jelen volt Csongrád és Óbecse, a minket együvé kovácsoló és összetartó magyarságunk, a hitünk, és egyetlen Istenünk, megdöbbentő csend telepedett. Hogyan tovább, gondolatban vele, de mégis nélküle? Vajon ő mit szeretne? – vetődött fel a vesztesek kérdése, határon innen és határon túl. A jelenlévő katonák által leadott díszlövés, az ő tiszteletére repült a felhők fölé, és nekünk küldte a választ: Fekete Imre, aki hitt a Szűzanya oltalmában és Isten országában talán nem mondta volna ki, de biztosan azt szeretné, ha példáját, rendíthetetlen hitét igyekeznénk követni, ha megkezdett munkáját folytatnánk és tovább vinnénk. Azt fogjuk tenni. Vagy legalább megkísérelni. Előbb igyekezünk elsajátítani az elengedés és belenyugvás művészetét.

Ő már valahol odafenn jár, néha lenéz ránk, és biztosan kéri Isten közbenjárását és bocsánatát, akkor, amikor a vállunkra bánat telepedik, rabul ejt bennünket a kilátástalanság, vagy a gondok terhe, netán éppen a történések hatására léket kap a hitünk. Hálások vagyunk Istennek, hogy megismerhettük, és neki, hogy szoroson fogta a kezünk, hogy volt nekünk. Emlékét tisztelettel és szeretettel megőrizzük. Nyugodjon békében!

Szilágyi Edit - Óbecse - Vajdaság

Nekrológ

Kedves Imre!

A Harang-Szó első szerkesztőjeként búcsúzom most téled, és közben eszembe jutnak a közös emlékek, az újság összeállítását kísérő feszültségek és izgalmak, a nyomdából frissen kikerült lap látványának közös öröme. A csodálatos dobogókői keresztény újságíró találkozó a Manréza házban, és a hajnalig tartó beszélgetések Beer Miklóssal és Sajgó Szabolccsal. A beszélgetések, amik aztán itthon is folytatódtak néha, egy pohár általad termelt vörösbor mellett. Köszönöm neked a Lourdes-i szentelt vizet, mert volt időszak, mikor nekem is nagy szükségem volt rá. Mikor eljött az ideje, nyugodt szívvel adtam át neked a Harang-Szó szerkesztését, mert tudtam, hogy jó kezekbe kerül és folytatod majd azt a szellemiséget, amit együtt indítottunk el. Köszönjük neked a sok programot, rendezvényt, amelyek a te lelkes szervezőmunkád nélkül nem valósulhattak volna meg a Piroskavárosi egyházközségben.

Nagyon jó volt látni azt a lelki és szellemi növekedést, amin keresztülmentél az elmúlt évek során, jó volt látni, ahogyan megtaláltad az Istenedet és az egyházadat is. Aztán szívfájdító volt látni téged, ahogyan próbáltad felvenni a küzdelmet a betegséggel, ahogyan igyekeztél a szenvedést méltósággal elviselni.

Azt gondolom, bizonyos értelemben a Piroskavárosi Szent József Plébánia Napjának egy sugara voltál, akit nem felejtünk el, és reményeink szerint Manfred Kyber szavait idézve:

*"Újra és újra leszállsz ide
a Föld változó ölébe,
megtanultál a fényben olvasni,
hogy élet és halál egy
és minden időkből időtlen.
Míg a dolgok nyugós lánc
benned mindig nyugvó körökké változik -
a te akaratodban benne van a világ akarata,
csend van benned - csend
és örökkévalóság."*

Emlékszel? Volt az újságban egy rovatunk az Útravaló, szomorú szívvel tölt el, hogy most neked kell útravalót keresnem. Találtam egy sírfeliratot, szerintem tetszene neked:

*Életem viruló hajnalán letépett a halál,
Mondjon el egy Miatyánkot, ki e kereszt előtt
megáll.*

Azt gondolom, az ima segít azon is, aki imádkozik, és azon is, akiért szól, ez benne a varázslatos. Nyugodj békében!

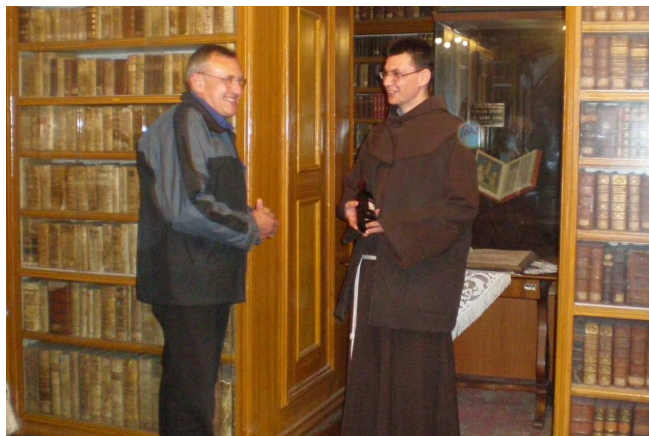
Kovács Franciska

**„Ne szomorkodjatok úgy, mint
akiknek nincsen reményük”**

(1Tessz 4,13)

Óbecsén 2009. augusztusban

Mátraverebély-Szentkúton 2010. májusban

Plébániánkon 2010. júliusban

✠✠✠✠✠

Olvasói levélrészlet

Imre törekvéseire emlékezve, egy bibliai idézet ad vigasztalást. Ide írva az idézetet, amely talán búcsúmondatom is Imréhez: "Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tiündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok." (Dán 12,3)

Árkossy Lehel

+++

*Adj, Uram, örök nyugodalmat neki és
az örök világosság fényeskedjék neki.
Nyugodjék békében. Amen.*

